

ПЪРВА ЧАСТ

„Бях призван да променя облика на света.“

Наполеон Бонапарт

Бамиян, Афганистан

1.

Прекарах деня на мястото, обитавано някога от боговете, втренчен с часове в едно от огромните каменни гнезда, в които преди почти две хиляди години направо в скалите са били изсечени великанските образи на Буда. В продължение на стотици години отправилите се по Пътя на коприната щели да идват, да ги виждат и да се удивяват. Никой не знае колко време е отнело създаването на тези великолепно образи на Световната светлина. Нужни бяха само минути обаче, за да бъдат разрушени.

Вътрешността на планината беше обезцветена от слънцето и ерозираше от ветровете, белязана от изградени от човешки ръце пещери, служили за домове на бежанците, принудени да живеят в тях. Бях дошъл в този до голяма степен изоставен район на света с конвой хуманитарна помощ от ООН, а тази сутрин се измъкнах от моторизирания керван и се скрих, докато не поема обратния път за Кабул. Местните мъже и жени не ми обръщаха внимание, заети с тежък труд за насъщния. Единственото изключение бяха моментите, когато се опитвах да съдържат любопитните си деца, чиито дрехи представляваха единствените цветни петна на фона на износения от времето пейзаж, да зяпат прекалено дълго чужденеца край тяхното село.

Останах до падането на нощта близо до мястото, където един полусляп молла и неграмотните му последователи бяха използвали танкови снаряди и експлозиви, за да унищожат свято и древно чудо. Само защото вярват, че техният бог иска това. По онова време това беше най-доброто място, на което можех да бъда. Гледката на огромните белези, в които някога бе пребивавала красотата, дамгосваше в душата ми причината да бъда там и да се срещна с човек, който без съмнение ще се опита да ме убие.

Когато луната кацна на околните планини и оцвети безлюдните покрайнини на Бамиян със сребро и сепия, аз се запътих към самотното място на срещата, чудейки се дали няма да измръзна до смърт, преди да успея да стигна. Най-накрая забелязах светлината на фарове предпазливо да подскача по черния път. Засенчих очите си от яркия им блясък и зачаках лендровъра да спре. Шумът от

отварянето на четири врати бе последван от щракането на предпазители на автомати, приведени в готовност, и бумтящия смях, който помнех твърде добре.

– Джонатан Блейк! Приятелю мой!

– Юсеф Мохамад! – извиках аз в отговор и разтворих ръце за прегръдка, за да покажа, че съм единственият човек на километри наоколо, който не носи огнестрелно оръжие. Последния път, когато видях Юсеф, той беше облечен в костюм на истанбулски бизнесмен по западен стил. Обаче тази вечер се бе издокарал в обичайната чалма и армейска униформа, допълнена с пистолет в кобур на колана вместо автомат. Това показваше, че той командва.

– Какво си ми донесъл? – попита той.

– Приятелството си – отговорих аз. – И голяма сума пари.

Юсеф заобиколи предницата на лендроувъра, докато тримата му мъже проверяваха с фенерчета канавките от двете страни на пътя.

– Мисля, че се разбрахме да се срещнем сами – казах аз. – Какви са тия главорези?

Юсеф поглади брадата си с пухкава ръка.

– Какви главорези? Тези хора са на практика мои роднини. Почти съм сигурен, че някой ден един от тях ще се ожени за сестра ми. Искаш ли чай?

Юсеф Мохамад беше контрабандист на опиум, търгуваше на дребно с оръжие и с всичко ценно, което можеше да докопа, обаче винаги отдаваше дължимото на традицията и гостоприемството. Това означаваше, че няма да се опита да ме отрови, докато не получи парите си. В тази част на света аз и Юсеф имахме обща история. Първият ни сблъсък беше, когато фондация „Арго“ ме изпрати да измъкна контрабандно част от Бактрийското съкровище – сбирка от златни артефакти на две хиляди години, открити през 70-те години на ХХ век и скрити от афганистанския народ в навечерието на руската инвазия и последвалия я талибанския режим. Моята задача беше да се погрижа съкровището да не попадне в погрешни ръце. Наех Юсеф заради криминалните му умения и му казах, че трябва да изкарам две пратки от страната. Искях да изпратя първата, съставена от по-малоценни антики, като проверка, че ще успеем да свършим работата. Разбира се, първата пратка безопасно пресече границата с Пакистан, обаче втората изчезна по тайнствен начин.

Единствено съжалявах, че не можах да видя лицето на Юсеф Мохамад, когато е отворил втория сандък, който без съмнение беше откраднал, и е открил грижливо опакованите танкови части, празни гилзи и други безполезни боклуци, които бях сложил вътре вместо артефактите. Оттогава сигурността, че Юсеф ще направи всичко възможно да ме метне, беше едно от малкото постоянни неща в живота ми.

Стигнах до капака на колата, докато Юсеф вадеше термоса и две пластмасови чаши, които напълни за нас. Неговите хора бяха застанали настрана в груб полукръг, готови да ме убият, когато любезностите приключат.

Чаят беше сладък и още топъл – добре дошло облекчение за изсъхналото ми от пустинята гърло. След като го изпих, Юсеф потърка ръце в очакване – универсалният знак да се започне с бизнеса.

– И така, скъпи приятелю, тези пари, които имаш за мен – долари ли са или евро? Надявам се, че са евро.

– Всъщност става дума за злато.

Видях го как, осветен отдолу от фаровете, буквално изстена.

– Злато? Ти какво, да не си варварин? Какво ще правя с това злато?

Аз свих рамене.

– Това е най-доброто, което можах да направя за момента. В ръцете ми попадна съкровище от кръгеррандове от времето преди апартейда. Ако това ще те утеши, последния път, когато проверих цените на световния пазар, се оказа, че ще получиш повече от десет процента над сумата, за която се договорихме.

– Десет процента, а? – Той ме огледа от главата до петите. – И къде е това съкровище?

– Наблизо. Първо обаче искам да видя за какво съм дошъл.

Очите на Юсеф проблеснаха, но после се сети да се усмихне. Разтвори ръце и леко се поклони.

– Както желаш.

Гледах го, докато взима термоса и развива горния край, внимателно вадейки кух цилиндър от черна пластмаса. Без да правя резки движения, извадих малко, но мощно фенерче и осветих предния капак на джипа. С изненадваща ловкост Юсеф бавно разви пластмасата, докато не се показа древният накъдрен пергамент от брезова кора. За да го видя, бях пропътувал половината свят.

Не смеех да дишам, докато гледах артефакта на близо две хиляди години, сякаш се страхувах да не се превърне в исторически прах пред очите ми. В студения и сух въздух се усети слаба миризма, напомняща на пепел и дърен тамян. През последните години други такива свитъци бяха изкопавани от скривалищата си и изнасяни контрабандно от Афганистан. След като ги откриха, ги нарекоха Свитъците от Мъртво море на будизма. Всеки свитък представляваше безценна крехка перла. Кръвта бучеше в ушите ми, докато сравнявах избелелите букви със снимката, която Юсеф ми бе изпратил с писмото, в което питаше дали искам да купя това малко парченце хартия, или просто да си издуха носа в него?

Изведнъж осъзнах, че той си прочиства гърлото, за да привлече вниманието ми.

– Е – каза, – доволен ли си?

Бях. Специалистите във фондация „Арго“ бяха анализирали написаното, което се виждаше на снимката, а аз бях научил наизуст формата на буквите, преди да тръгна от Ню Йорк. Лично бях боравил и преди с подобни свитъци, но никога с толкова стар и ценен. Само кимнах и внимателно започнах да навивам ръкописа отново, като полагах големи усилия, за да не подложам на напрежение деликатния материал.

– Само него ли намери? – попитах.

Той кимна.

– Да. Този, от когото го взех, успя да ме убеди, че не крие други. А сега, за парите ми?

Пъхнах пергамента в кутия от неръждаема стомана, донесена специално с тази цел, и я сложих в кесията на кръста си. Когато я прибрах на сигурно място, натиснах бутона на малкото дистанционно, което бях скрил в джоба си. Чу се звук като скърцането на щурец и от юг встрани от пътя се показа червена светлина. Това накара хората на Юсеф шумно да се завъртят с оръжията си, търсейки мишени.

Самият Юсеф изпищя и се стовари на земята, заемайки почти ембрионална поза. Когато осъзна, че няма да се срещне със смъртта, бавно се изправи, но сега очите му бяха изпълнени със смърт.

– Ха-ха – подхвърли глухо, – шегичка.

Опитах се да си придам невинен вид.

– Не исках златото да се изгуби в тази тъмница, нали?

Юсеф запази заплашителното изражение, с което ме гледаше, докато съскаше заповеди на своите хора. Двама от мъжете хукнаха по скалистата земя към премигващия в далечината маяк, а третият се приближи и застана между мен и своя работодател/бъдещ шурей. Забелязах, че носи гутрата си навита около лицето, скривайки всичко освен очите – сигурен знак, че се готви да извърши нещо лошо тази вечер. Без да изпуска от очи двете си момчета за поръчки, Юсеф попита:

– Как смяташ да си тръгнеш оттук?

– Аз? Смятах да отлети.

– Наистина? – Юсеф огледа покритото със звезди небе. – Между другото, как успя да вкараш златото в страната?

– Лесна работа. Сложих го в сандъци, на които пишеше „Гранати“.

– Друга шега – сухо отбеляза Юсеф.

– Е, стига де. Аз питам ли те как прекарваш цялото това количество опиум? – Знаех, че в този миг хората на Юсеф вече изравят кутията, която бях закопал встрани от пътя, затова реших, че е време да сложа картите на масата. – Ти смяташ да ми попречиш да си тръгна, нали?

Той има добрината да се престори на тъжен и дори да въздъхне.

– Да, друже, защото съм сигурен, че ти си причината да изгубя оръжейната си пратка пред Истанбул миналата година, след като си получи скъпоценните вавилонски дрънкулки. Загубих пари от тази сделка. А и между другото, щом ти смяташ този ръкопис за ценен, и други ще го оценят. Добрият търговец може да продаде нещо веднъж, но великият ще успее да го направи няколко пъти. – Чух от мрака един от хората на Юсеф ликуващо да се провиква:

– Злато! – Това беше сигналът да натисна втория бутон на моето дистанционно.

Смесеното с магнезий взривно вещество, което бях закопал между златното съкровище и пътя, избухна с такава яркост, че със сигурност щеше да ослепи

всеки, който гледаше в тази посока. Аз бях затворил очи преди взрива и се хвърлих на земята, поваляйки едничкия останал човек на Юсеф, като го подсякох в коленете. Той се стовари по гръб с удовлетворителен тътен. Със затворени очи плъзнах ръце по неговите, с дясната парализирах трапецовидния му мускул, докато свободната ми ръка намери пръста му на спусъка. Завъртях автомата към предницата на джипа и пузнах кратък откос, поръсвайки моторния блок и радиатора с високоскоростни куршуми. Бях възнаграден със съскането на изтичаща гореща вода. Довърших мъжа със саблен удар в сънната артерия, измъкнах автомата му за приклада и изстрелях останалите патрони в небето, далеч над главите на останалите бандити. След това се изправих и хукнах като газела надолу по пътя.

Не успях да се отдалеча и на пет крачки, когато идиотите зад мен откриха автоматичен огън. Те стреляха инстинктивно към източника на ослепителния взрив, забравяйки факта, че гърмят по собствените си другари и кола. През оглушителния трясък на огнестрелните оръжия чух Юсеф да им крещи – истинска музика за моите уши. Само че нямах много време да им се насладя, защото стигнах до наистина лудата част от моя план за бягство.

Трябваше да рискувам и да запаля фенерчето, за да осветя терена наоколо, докато открия малката купчина камъни, която бях струпал до пътя. Хукнах към камуфлажната мрежа, под която бях скрил билета си за бягство. Не бях излъгал Юсеф, когато му казах, че възнамерявам да отлетия оттук. Разхвърлях камъните, мрежата и брезента, под който бях скрил раницата с двигателя на моя моторизиран параглайдър – измишльотина от половин парашут, задвижван наполовина от двигател в раница, на която в момента поверявах живота си. Цялата машина се побираше в една по-голяма мешка, която предишната нощ бях пренесъл до уговореното място за среща извън Бамиян. Притокът на адреналин, докато тичах, ми помогна да метна на гръба си трийсет и шест килограмовия двигател, но и накара пръстите ми да треперят, докато щраквах автоматите на ремъците към краката и ръцете си. Не можех да не чуя, че Юсеф е успял да овладее хората си. В чистия въздух на пустинята се чу многозначителното щракане от смяната на пълнители.

Натиснах стартера и хукнах с все сили надалече от Юсеф и неговите главорези. Въжетата на парашута се опънаха, когато двигателят заработи и витлото заплющя във въздуха с шум, който сякаш беше чут от половината земно кълбо. Повлякох след себе си, докато не улови ветреца. Тичах колкото ми държат краката и изведнъж се озовах в кошмар наяве, защото улавящото вятъра крило ме забавяше, докато воят и плющенето на високоскоростните куршуми около мен не секваха.

Най-накрая, след като прекарах цяла вечност в ада, почувствах, че въжетата на парашута ме повличат нагоре. Докато тичах, краката ми се откъснаха един-два пъти от земята, докато в един секващ дъха момент бях рязко дръпнат нагоре. Отворих дросела докрай и се понесох нагоре към обсипаното със звезди небе като кукла на конците.

Ревът и вибрациите на двигателя пълнеха ушите ми, докато оставях студената и прашна земя зад мен, и целият страх излетя от тялото ми с пристъп на неудържим смях. Винаги се случва така в подобни мигове, когато за своя изненада откривам, че още съм жив, макар да съм положил огромни усилия за обратното.

Сега единственото, което трябваше да направя, беше да се отдалеча достатъчно от мъжете, които искаха да ме убият, без да се размажа в назъбените, покрити със смях склонове на веригата Хиндукуш. После трябваше да се спусна с летящата си измислица до водещия на изток път и да летя бавно и ниско, докато не измина шестнайсетте километра до мястото, където ме чакаше камионетката с моите сънародници от фондацията „Арго“. След това ни очакваше спокойно, макар и с доста друсане пътуване обратно до Кабул. С малко късмет всеки, който чуеше воя на моя двигател, щеше да сметне, че това е военен безпилотник, и да се скрие, докато прелитам над него.

Докато летях над залятата в лунна светлина скалиста и покрита с храсталаци пустиня под завивката на безброй афганистански звезди, изпитвах истинско щастие. Не само защото току-що бях успял да направя удар, при който всички останаха живи, но най-вече, защото изобщо няхах представа какви неприятности щеше да ми създаде това изсъхнало парче пергамент.